

Primul martir

Versete călăuzitoare: Faptele Apostolilor capitolul 6 și 7

În istoria zguduitoare a lui Ștefan, primul martir dintr-o serie lungă de martiri, vedem pe de o parte revelarea deplină a răutății lui Israel și pe de altă parte înflorirea frumuseții creștinismului.

Pe parcursul vorbirii sale, Ștefan amintește de istoria lui Israel, ca să arate cum carnea, chiar și în poporul care mărturisește că este al lui Dumnezeu, fără nici o excepție se împotrivesc aceluia cu care este Dumnezeu. El dovedește aceasta pe baza Scripturii, prin aceea că amintește cum au tratat pe patriarhul Iosif și cum poporul s-a împotrivit lui Moise.

Patriarhii au fost mânați de invidie și au urât și prigunit pe Iosif. Însă Dumnezeu era cu el, și l-a înălțat foarte mult. În înălțarea lui, Iosif a trimis un mesaj fraților lui, în care el însuși s-a prezentat ca salvatorul și eliberatorul lor. Astfel Iosif devine un model impresionant al lui Hristos, Mesia al lor, pe care conducătorii lui Israel l-au deferit din invidie, ca să fie răstignit. Însă Dumnezeu „L-a înălțat prin dreapta Sa ca Domn și Mântuitor”, și de pe acest loc al înălțării Lui a oferit lui Israel prin Duhul Sfânt pocăința și iertarea păcatelor (Faptele Apostolilor 5.31-32).

După aceea Ștefan amintește de istoria lui Moise, care a renunțat la toată gloria Egiptului, ca să ajute pe poporul său, pe care îl iubea. Însă izraeliții „l-au înlăturat” și „l-au tăgăduit” pe acela care a fost trimis de Dumnezeu ca „judecător și căpetenie”. În pustie nu au vrut să asculte de el și „în inimile lor s-au întors înapoi în Egipt”. Prin aceasta s-au împotrivit din nou omului cu care era Dumnezeu.

Dacă ascultăm vorbirea lui Ștefan, recunoaștem caracterul adevărat al cărnii (firii pământești), fie că este vorba de credincioși sau de necredincioși, căci carnea nu se schimbă niciodată.

Ea este caracterizată prin „*invidie*”, căci patriarhii erau cuprinși de mânie, atunci când l-au expatriat pe Iosif; ea este incapabilă să pătrundă în gândurile lui Dumnezeu, căci atunci când Dumnezeu voia să elibereze pe Israel prin Moise, citim: „*dar ei nu au înțeles*”; ea este vrăjmașă evidentă față de acela cu care este Dumnezeu, căci noi citim despre Moise că Israel *l-au înlăturat*; ea se lasă călăuzită de cele văzute în loc să se lase călăuzită prin credință, căci Israel a spus: „*Fă-ne dumnezei care să meargă înaintea noastră*”; și se bucură de propriile lucrări, în loc să se bucure de lucrările lui Dumnezeu, căci noi citim: „*au făcut un vițel ... și se bucurau de lucrările mâinilor lor.*”

După imaginea de ansamblu cu privire la istoria lui Israel, Ștefan încheie vorbirea lui cu o serioasă dare pe față a stării poporului. Ei erau dușmani față de Dumnezeu – un popor „cu grumazul înțepenit”. Oricare ar fi fost religiozitatea pe care o expuneau în afară, lăuntric

carnea era nejudecată; ei erau necircumciși în inima lor și urechile lor erau surde cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea el încheie cu cuvintele: „voi întotdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt; și voi, ca și părinții voștri.” Părinții au prigunit pe profeți și i-au omorât, și copiii au trădat pe Mesia al lor și L-au omorât. Legea, cu care se laudau, nu au împlinit-o.

Până în momentul acesta pe parcursul Faptelor Apostolilor, apostolii, împuterniciți de Hristos glorificat, au vestit prin Duhul Sfânt poporului Israel oferta pocăinței și iertării păcatelor și le-a spus că dacă ei se vor pocăi, Hristos va reveni să introducă timpuri de înviore (Faptele Apostolilor 4.19-21). Această ultimă mărturie dată acestei generații a fost pur și simplu respinsă. Martorul gloriei lui Hristos este îmbrâncit afară din cetate și fără milă lovit cu pietre. Așa cum mărturia lui Hristos Însuși pe pământ a fost respinsă, la fel este respinsă acum mărturia Duhului Sfânt trimis pe pământ de Hristos glorificat.

De acum înainte Israel a fost dat deoparte, și mărturia lui Dumnezeu nu mai este cu privire la Hristos domnind pe pământ, ci cu privire la Hristos glorificat în cer. Poziția lui Hristos determină întotdeauna și poziția și binecuvântarea poporului Său. Dacă Hristos domnește pe pământ, atunci El are un popor pământesc, ale cărui binecuvântări au caracter pământesc. Este Hristos glorificat în cer, atunci și poporul Său aparține cerului și binecuvântările lui au caracter spiritual și ceresc. În această criză mare a poporului pământesc ne îndepărtăm de centrul Ierusalim, unde Hristos a fost răstignit, spre cer, unde Hristos este glorificat. În scena minunată a înălțării la cer, descrisă în primul capitol din cartea Faptele Apostolilor, cei doi îngeri spun ucenicilor: „De ce stați privind la cer?”, căci ușa binecuvântării pământești stătea încă deschisă, dacă poporul s-ar fi pocăit. Acum a încetat totul cu Israel, pentru un timp, și Ștefan privește pe drept spre cer și nici un înger nu va pune la îndoială privirea lui îndreptată spre cer.

Deci noi ne îndreptăm de la iudaism la creștinism, de la pământ la cer, de la Hristos domnind pe pământ la Hristos înălțat în glorie. Începe o eră nouă, în care credincioșii dintre iudei și dintre națiuni sunt chemați să iese afară și să constituie Adunarea unită cu Hristos din cer. În această epocă Dumnezeu nu mai are un popor pământesc, o națiune, care stă în legătură cu El și nici un templu ca centru pământesc. Vai! Creștinătatea a încercat să acționeze pe vechea temelie și să readucă la viață ritualurile iudaice. Sunt țări, care sunt denumite țări creștine, sunt oameni privilegiați și s-au construit catedrale impunătoare, pe care le numesc case ale lui Dumnezeu, și creștinismul este privit numai ca sistem religios, pentru îmbunătățirea stării sociale a oamenilor și pentru îmbunătățirea lumii.

Este de mare importanță să se înțeleagă, că creștinismul ne cheamă afară din lume și ne dă un loc în cer. Ca și credincioși noi suntem păstrați practic pe pământul acesta numai în măsura în care noi realizăm faptul că noi avem un loc în cer. Așa cum spune apostolul Petru: „pentru o moștenire nestricăcioasă și neîntinată și care nu se vestejește, păstrată în ceruri pentru voi” (1 Petru 1.4). Nimic nu poate atinge această moștenire frumoasă, nici o putere a dușmanului nu ne poate răpi cerul.

Ștefan reprezintă pe un credincios care intră în poziția creștină nouă, în poziția cerească și în natura care corespunde acestei poziții. De aceea vom face bine să medităm la istoria scurtă dar plină de învățătură a acestui prim martir creștin. El ne este prezentat ca unul care este caracterizat în mod deosebit prin însușirile creștine, căci el este descris ca om „plin de credință și de Duhul Sfânt”, „plin de har și de putere” și de „înțelepciune” (Faptele Apostolilor 6.5-10). Acestea sunt însușirile remarcabile ale unui creștin. Credința vine în mod necesar prima dată, însă după ce noi am crezut Evanghelia mântuirii noastre, am fost pecetluiți cu Duhul Sfânt (Efeseni 1.13). Acum posedăm Duhul Sfânt și suntem solicitați să fim „umpluți de Duhul” (Efeseni 5.18). Umpluți cu Duhul vom fi caracterizați prin har, care întâmpină tot răul în Duhul lui Hristos, prin putere, ca să ne ridicăm deasupra tuturor împrejurărilor și prin înțelepciune, ca să ne împotrivim. Astfel de însușiri asemănătoare cu ale lui Hristos nu vor aduce celor care le posedă bunăvoința celor care sunt numai mărturisitori religioși. Și așa s-a făcut, că ei au întărâtat poporul „și pe bătrâni și pe cărturari. Și, venind asupra lui, l-au prins și l-au dus la sinedriu”. Aici îl acuză, că el ar fi vorbit cuvinte de hulă împotriva lui Moise, împotriva lui Dumnezeu, împotriva Templului și împotriva Legii.

Cum se va comporta Ștefan înaintea unor astfel de acte de violență și unor astfel de învinovățiri false? Întreg sinedriul privește la el. Se va vedea pe fața lui mânie și nemulțumire, din cauza acestor acuzații false? Cum va rezista creștinismul lui la această probă de rezistență? Spre uimirea lor ei nu văd pe fața acestuia nici o urmă de nemulțumire sau de dispreț arogant. „Și, privind țintă la el, toți cei care stăteau în sinedriu i-au văzut fața ca o față de înger.” Ei văd o față, care este luminată de lumina cerului. Noi ar trebui să ne verificăm inimile, dacă și noi în astfel de situații îngrozitoare am fi procedat la fel și am fi arătat la fel! Nu este posibil, ca în astfel de acuzații brutale și rele privirile noastre necăjite să trădeze revolta care ia naștere în inimile noastre? Am putea întreba, ce era puterea ascunsă, care l-a făcut pe Ștefan capabil să arate ca un înger, atunci când diavolul i se împotriva?

Aceasta ne conduce la patru însușiri importante ale creștinismului, atunci când el este trăit în puterea Duhului Sfânt, prezentate minunat în ultimele momente ale vieții lui Ștefan, care sunt descrise la sfârșitul capitolului 7 din Faptele Apostolilor.

În primul rând, un creștin umplut de Duhul Sfânt este unul care *privește țintă la cer*. El cunoaște, că toate sursele lui de ajutor se găsesc în Hristos – Omul din glorie. El nu privește în interiorul lui, în efortul inutil pentru a găsi ceva în sine însuși, pe care el s-ar putea încrede. El nu privește în jur, ca să găsească sprijin și călăuzire la alții. El privește în sus, și anume țintă. El recunoaște în Hristos pe Acela, care este Capul poporului Său și Cel care îi călăuzește cu toată înțelepciunea; care are o inimă plină de dragoste, care simte cu ei în necazurile lor; și care are o mână puternică, ca să-i sprijine în încercările lor. Astfel apostolul ne solicită mai târziu „să alergăm cu răbdare în alergarea care ne stă înaintea, privind țintă la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței” (Evrei 12.1-2). Noi alergăm o alergare care se sfârșește în cer, și în această alergare vom întâlni încercări și vom suporta batjocură, și numai dacă noi, ca Ștefan, privim țintă spre cer și ne îndreptăm privirile fix spre Isus, vom fi capabili să suportăm acestea. Vedem astfel în Ștefan prezentată marea realitate, că Duhul Sfânt a coborât de la Hristos din cer ca să unească inimile noastre cu Hristos în cer.

Să observăm însă, că Ștefan, care privea țintă spre cer și vedea gloria lui Dumnezeu și pe Isus, era un credincios care nu numai era pecetluit cu Duhul Sfânt, ci el era și „plin de Duhul Sfânt”. Cineva a spus: „Să posezi Duhul Sfânt este una, să fi umplut cu Duhul Sfânt este alta. Dacă El este izvorul gândurilor mele, atunci eu sunt umplut cu El. Dacă El a luat în posesiune inima mea, atunci este prezentă puterea să aducă la tăcere ceea ce nu este de la Dumnezeu, putere, să păzească inima mea de rău, și putere să mă călăuzească la fiecare pas al vieții și umblării mele” (JND). Astfel Ștefan, umplut de Duhul Sfânt, privește în sus la Hristos în glorie. El vede gloria nu cu ochii lui naturali, el este umplut de Duhul Sfânt. Dar vrem să ne amintim de faptul, că aceasta nu se limitează la Ștefan, căci apostolul Pavel spune. „Iar noi toți, privind ... gloria Domnului, suntem transformați în același chip” (2 Corinteni 3.18).

În al doilea rând, credinciosul, care privește țintă la Hristos în glorie, este *unul care este sprijinit de Hristos din cer*. Aceasta nu înseamnă neapărat că creștinul este scutit de încercări. El trebuie probabil să treacă chiar prin cele mai îngrozitoare încercări, asemenea lui Ștefan, care a fost învinuit pe nedrept de blasfemie și care a fost izgonit din cetate și scos din lume prin omorârea cu pietre. Dar chiar dacă Ștefan nu a fost scutit de încercare, totuși el a fost purtat în timp ce trecea prin încercare. În aceste împrejurări îngrozitoare el cunoaște adevărul cuvintelor Domnului: „Când vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și prin râuri, ele nu te vor acoperi; când vei umbla prin foc, nu vei fi ars și flacăra nu te va mistui” (Isaia 43.2). Pietrele cad asupra lui, și el trebuie să treacă „prin valea umbrei morții”, dar el nu se teme de nici un rău, pentru că Domnul este cu el și îl sprijină, și pentru că gloria este înaintea lui.

În al treilea rând, creștinul sprijinit de Hristos, *reprezintă pe Hristos din cer*. În timp ce privim la Domnul în glorie, noi suntem transformați în același chip al Lui din glorie spre glorie. Numai când privim la Hristos în glorie lumea va fi în stare să vadă ceva din Hristos în noi. Astfel Ștefan devine asemenea lui Hristos – asemenea Aceluia care în smerirea Lui a fost învinovățit de blasfemie dar care „a mărturisit înaintea lui Ponțiu Pilat buna mărturisire”, și care „fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu amenința” (1 Timotei 6.13; 1 Petru 2.23). Cu ochii îndreptați țintă spre Domnul, Ștefan merge pe urma picioarelor Domnului său. Când a fost insultat, El nu a răspuns cu batjocură, și când a suferit nu a amenințat. În inima Lui nu iau naștere gânduri aspre, nici o privire întunecată nu I-a schimonosit fața, nici un cuvânt amar n-a venit de pe buzele Lui. Cineva a scris: „El depune mărturie pentru Domnul lui, uitându-se pe sine însuși și pericolul, și fără nici un gând cu privire la consecințe. Inima lui era așa de plină cu Hristos, că nu a rămas loc pentru îngrijorări referitoare la sine însuși sau cu privire la ce va urma. Hristos era singurul subiect, care stătea înaintea lui” (JND). Astfel Ștefan, în timp ce privea la Domnul, este transformat în chipul Lui și se roagă pentru dușmanii lui, asemenea Domnului, și a încredințat Domnului duhul său. În felul acesta omul de pe pământ reprezintă pe Omul din cer. El privește țintă spre cer și vede pe Hristos în glorie și lumea privește țintă la Ștefan și vede pe Isus în Ștefan.

În final vedem că creștinul, când el a prezentat pe Hristos și a alergat și a sfârșit alergarea, *este unul care moare ca să fie la Hristos în cer*. În felul acesta Ștefan adoarme și duhul lui este primit de Hristos în glorie. Drumul suferințelor pentru Hristos conduce la glorie cu Hristos.

Vedem astfel în Ștefan o prezentare frumoasă a creștinismului adevărat potrivit gândurilor Domnului. Vedem că un credincios, care este umplut cu Duhul Sfânt, împlinește cuvintele Domnului, „dacă cineva vrea să Mă urmeze, să se lepede de sine însuși să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze”. Preocupat pe deplin cu Hristos, unul ca Ștefan se va lepăda de sine însuși, nu va depune nici un efort să-și cruțe viața aici pe pământ și va urma pe Hristos în glorie. El *privește la Hristos în glorie*; prin faptul că privește la Hristos, el *este sprijinit de Hristos în glorie*; sprijinit de Hristos, el este un *reprezentant al lui Hristos în glorie*; și după ce el își va fi sfârșit alergarea, el *se va despărți, ca să fie la Hristos în glorie*.